

РЕШЕНИЕ

№ 6072

гр. София, 21.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 15.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8202** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК вр. чл. 155, ал. 2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/.

Образувано е по жалба на В. Б. А. от [населено място], ЕГН- [ЕГН] срещу Решение № 225-25135 от 20.07.2021г. на Началника на 01 РУ- СДВР, с което на основание чл. 155, ал.1 във вр. чл. 58, ал.1, т.2-8 или при отпадане на основателна причина по чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ, е постановено отнемане на Разрешение № 20140090053 издадено на 17.12.2014 г. и валидно до 16.12.2019 г. за бойно оръжие марка “М.”, кал. 9x18 мм, фабр. № ОЛ0593 придобнто за самоохрана.

Счита отказа за неправилен и незаконосъобразен. Релевира, че още в заявлението си е изложил подробни мотиви, че не е налице основание за отнемане на разрешителното. Административния орган е следвало да вземе предвид и факта, че е налице висящо производство прид ВАС, досежно обжалване на Решение № 3683/21 г. на Административен съд София-град, по адм. дело номер 5677 по описа за 2020 година, с което е отхвърлена жалбата на г-н А. срещу Отказ рег. № 225р-8992 от 06.02.2020г. на Началника на 01 РУ- СДВР, за продължаване срока на разрешение за съхранение и носене на огнестрелно оръжие и В. А. е осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. М., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът, Началник на 01 РУ- СДВР, чрез процесуален представител, моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура не взема становище по жалбата. В съдебно заседание не се представлява.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че на 16.12.2019 г. В. Б. А. е подал заявление, рег. № 133100-1714 до Началника на 01 РУ- СДВР, за подновяване на разрешение за съхранение и носене и употреба на късо огнестрелно оръжие за самоотбрана – 1бр. пистолет „М.“ калибър 9X18 № ОП0593. Към заявлението е приложено свидетелство за съдимост, удостоверения от НСлС за липса на неприключили наказателни производства срещу молителя, медицинско удостоверение, че лицето не страта от психически разстройства, протокол за изстреляни боеприпаси и удостоверение за годност на оръжие - пистолет „М.“ калибър 9X18 № ОП0593.

На 23.01.2020 г. Началникът на 01 РУ- СДВР с писмо изх. № 225000-1050 от същата дата уведоми В. Б. А., че спрямо него отпочвала процедура по издаване на отказ за исканото разрешение на основание чл.58, ал.1, т.9 ЗОБВВПИ. Даден е на основание чл.34, ал.3 АПК 7- дневен срок от връчването на писмото, в който А. да депозира в писмен вид възражения, обяснения и/или доказателства, с които да се посочи основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие на основание чл.76, ал.3, т.3 ЗОБВВПИ.

С Отказ рег. № 225р-8992 от 06.02.2020г. Началникът на 01 РУ- СДВР постановил отказ, да издаде разрешение за продължаване на срока на огнестрелни оръжия и боеприпаси на основание чл.58, ал.1, т.10, вр. чл.83, ал.5 ЗОБВВПИ. В мотивите на акта е прието, че посочената от А. причина „самоохрана“ не обосновавала необходимост и нужда от носене на огнестрелно оръжие.

Така постановения отказ е обжалван от А. пред АССГ. С Решение № 3683/21 г. на Административен съд София-град, по адм. дело номер 5677 по описа за 2020 година, е отхвърлена жалбата на г-н А. срещу Отказ рег. № 225р-8992 от 06.02.2020г. на Началника на 01 РУ- СДВР, за продължаване срока на разрешение за съхранение и носене на огнестрелно оръжие и В. А. е осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Изготвена е Докладна записка от 28.06.2021г./л.11/ да бъде започната процедура за отнемане на Разрешение № 20140090053 издадено на 17.12.2014 г. и валидно до 16.12.2019 г. за зъхранение и носене на бойно оръжие марка “М.”, кал. 9x18 мм, фабр.

№ ОЛ0593 придобито за самоохрана от лицето В. Б. А..

В резултат е издадено процесното Решение № 225-25135 от 20.07.2021г. на Началника на 01 РУ- СДВР.

Междувременно Решение № 3683/21 г. на Административен съд София-град, по адм. дело номер 5677 по описа за 2020 година е обжалвано пред ВАС. С Решение № 2429/15.03.2022г. на ВАС, Седмо отделение по адм.дело № 8612/2021г. е оставено в сила Решение № 3683/21 г. на Административен съд София-град, по адм. дело номер 5677 по описа за 2020 година. Г. решения на АССГ и ВАС са приложени по делото.

Приета по делото е административната преписка и допълнително ангажираните писмени доказателства.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е съобщено на 03.08.2021г. на жалбоподателя. Жалбата е депозирана в АССГ на 16.08.2021г., вх.№ 28665, спазен е законоустановеният 14-дневен срок за оспорване по чл. 149, ал.1 от АПК. Жалбата е депозирана от лице с правен интерес от оспорването на акт, за който законът /чл. 155, ал.2 от ЗОБВВПИ/ изрично предвижда възможност за това, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 50 ал. 3 от ЗОБВВПИ– началник на 01 РУ-СДВР, в кръга на неговите правомощия /чл.155, ал.1 ЗОБВВПИ/, в законоустановената писмена форма. Съдът счита, че не са допуснати съществени процесуални нарушения.

На следващо място, атакуваният акт е постановен при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ разрешения за придобиване, съхранение и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. В тежест на лицето, подало искане за издаване на разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие е да обоснове (т. е. - да заяви и подкрепи с убедителни доказателства) своята необходимост от осъществяване на дейността. Това законодателно разрешение подкрепя извода за стриктния характер на нормите, регламентиращи режима на носене и употреба на огнестрелно оръжие.

От горното произтича и законното изискване към лицето, подало искането, да е доказало необходимостта от издаване на разрешението, както при първоначално подаване на заявление, така и в случаите когато иска подновяване на вече издадено разрешение. С Отказ рег. № 225р-8992 от 06.02.2020г. Началникът на 01 РУ- СДВР постановил отказ, да издаде разрешение за продължаване на срока на огнестрелни оръжия и боеприпаси на основание чл.58, ал.1, т.10 , вр. чл.83, ал.5 ЗОБВВПИ. В

мотивите на акта е прието, че посочената от А. причина „самоохрана“ не обосновавала необходимост и нужда от носене на огнестрелно оръжие.

Административния орган е наложил извода, че нуждата от самоотбрана не е установена, а аргументът, че оръжието е необходимо във връзка с изпълнение на служебни задължения като охранител или куриер, не е обоснован по несъмнен начин.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ЗОБВВПИ с оглед на предназначението му, субектите, които го използват и техническата му характеристика, огнестрелното оръжие е за служебни или за граждански цели. За служебни цели се използва огнестрелно оръжие, предоставено на юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон (ТЗ) за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности. За граждански цели се използва огнестрелно оръжие с определени в ЗОБВВПИ характеристики, предоставено на физически и юридически лица и на търговци по смисъла на ТЗ за самоотбрана (самоохрана), ловни, спортни и културни нужди.

Законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и с цел охрана като трудова дейност. Във втората хипотеза, решението не се издава поради наличие на опасност с източник битието на заявителя, а за нуждите на изпълняваното от него занятие. Както се посочи по-горе твърденията на жалбоподателя, че необходимостта от издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие е свързана с дейностите, които е осъществявал и евентуално може да осъществява за в бъдеще, не обосновават автоматично нуждата от притежаването на огнестрелно оръжие.

При произнасянето по новото искане органът извършва нова преценка за наличие на обстоятелствата по чл. 58, ал. 10 ЗОБВВПИ. Когато едно лице сезира компетентния орган с искане за издаване на разрешение за придобиване, съхранение и носене на огнестрелно оръжие трябва да докаже на органа наличие на някоя от визираните в чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ цели. Става въпрос за издаването на благоприятстващ адресата индивидуален административен акт и именно лицето е това, което знае за каква цел желае да придобие оръжието, респ. то разполага с релевантните доказателства за доказването на тази цел. Органът, няма задължение служебно да събира доказателства, за да установява целта, с която съответното лице е поискало издаването на разрешение за оръжие, но има задължение първо, да осъществи процесуално съдействие на страната за законосъобразно и справедливо решаване на въпроса – чл. 9, ал. 4 АПК, и второ, да извърши проверка на твърдени от лицето факти и обстоятелства.

В случая жалбоподателят е подал заявление за продължаване на разрешение за съхраняване и носене на огнестрелно оръжие и е посочил като цел, по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ- самоохрана/самоотбрана. В изпълнение на дадената му възможност А. е представил възражение, в които изтъкнал посочените по-горе причини, които обаче не са достатъчни за обуславят твърдяната цел за самоотбрана.

Следва да се има предвид, че реализирането на регламентираната дейност по

ЗОБВВПИ, с оглед сигурността и високата степен на риск за обществения ред, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от нападение. Не са приети релевираните доводи от страна на жалбоподателя за притежаването на оръжие, за да работи като охранител или куриер за в бъдеще, както и извършване на тренировъчни стрелби за поддръжка и развиване на стрелковите умения на заявителя, не могат да докажат по несъмнен начин необходимост от извършване на правно регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото занятие и местоживееене. Органа е заключил, че потенциалната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, тъй като въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателна причина, която по несъмнен начин обосновава необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения. Не са установени преки доказателства за естеството на осъществяваната от жалбоподателя дейност, свързана с опазване на имущество и пренасянето на важна проектна документация и значителни суми парични средства, сочи на хипотетична и поради това несигурна нужда от защита. При липсата на данни за актуални, конкретни и целенасочени действия, застрашаващи личната безопасност на жалбоподателя и целостта на имуществото му, необходимостта от извършване на дейността не е доказана.

Предвид горното е постановен Отказ рег. № 225р-8992 от 06.02.2020г. Началникът на 01 РУ- СДВР , да издаде разрешение за продължаване на срока на огнестрелни оръжия и боеприпаси на основание чл.58, ал.1, т.10 , вр. чл.83, ал.5 ЗОБВВПИ, който АССГ приема за законосъобразен и с Решение № 3683/21 г. на Административен съд София-град, по адм. дело номер 5677 по описа за 2020 година, отхвърля жалбата на г-н А. срещу горепосочения отказ.

Поради липсата на основание за издаване на разрешение за продължаване на срока на огнестрелни оръжия и боеприпаси на основание чл.58, ал.1, т.10 , вр. чл.83, ал.5 ЗОБВВПИ е изготвена докладна записка, част о адм.преписка /л11/ с която е докладвано на Началника на пълво РУ –СДВР на основание чл. 155,ал.1 от ЗОБВВПИ да бъде започната процедура за издаване на заповед за отнемане на Разрешение № 20140090053 издадено на 17.12.2014 г. и валидно до 16.12.2019 г.

Съда не приема за основателен довода, че не е следвало да се издаде процесното решение, поради факта, че към момента на издаването му е било налице висящо производство пред ВАС, образувано по обжалване на Решение № 3683/21 г. на Административен съд София-град, по адм. дело номер 5677 по описа за 2020 година.

В случая висящия съдебен спор пред ВАС по обжалването на Решение № 3683/21 г. на АССГ, по адм. дело номер 5677 по описа за 2020 година и образуваното адм. Дело № 8612/2021г. на ВАС, Седмо отделение не е основание за продължаване на срока на Разрешение № 20140090053 издадено на 17.12.2014 г. и валидно до 16.12.2019 г. за бойно оръжие марка “М.”, кал. 9x18 мм, фабр. № ОЛ0593 придобнто за самоохрана, тъй като Разрешение е загубило правната си сила и валидност към момента на издаване на процесното Решение от 20.07.2021г.

Съда следва да отбележи, че осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а следва стриктно да се спазва закона и режима определен за носене, съхранение и притежание на бойно оръжие. В тази връзка закона не следва да се тълкува разширително.

Съгласно разпоредбата на чл. 155, ал. 1 ЗОБВВПИ при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2-8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението.

В настоящия случай е налице хипотезата на чл. 58, ал. 1, т. 10, налице е Отказ рег. № 225р-8992 от 06.02.2020г. Началникът на 01 РУ- СДВР , да издаде разрешение за продължаване на срока на огнестрелни оръжия и боеприпаси на основание чл.58, ал.1, т.10 , вр. чл.83, ал.5 от ЗОБВВПИ. Нещо повече, в хода на административното производство и в хода на съдебното производство се установи, безспорно, че цитирания отказ е законосъобразен.

В тежест на органа в случая е да установи, че основателната причината, която е съществувала към момента на издаване на разрешението, е отпаднала. Т.е. органа трябва да посочи в акта си каква е била причината, която е била сметена за основателна към момента на издаване на разрешението. Административният орган трябва да установи, че тази причина, която е съществувала в предходен момент, към момента на издаване на акта, с който се отнема разрешението, вече не е налице.

В административното производство и в съдебното производство е установено, че тази причина, която е съществувала в предходен момент, към момента на издаване на акта, с който се отнема разрешението, вече не е налице. За това обстоятелство има постановен Отказ рег. № 225р-8992 от 06.02.2020г. на Началника на 01 РУ- СДВР, за продължаване срока на разрешение за съхранение и носене на огнестрелно оръжие.

В хипотезата на чл. 155, ал.1 от ЗОБВВПИ органа се произнася в условието на обвързана компетентност и при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението, какъвто е конкретния случай.

Нещо повече, в хода на административното производство по издаване на процесното Решение и в хода на съдебното производство се установи, безспорно, че цитирания отказ е законосъобразен, което е установено с Решение № 3683/21 г. на Административен съд София-град, по адм. дело номер 5677 по описа за 2020 година. Същото е обжалвано пред ВАС, който с Решение № 2429/15.03.2022г. на ВАС, Седмо отделение по адм.дело № 8612/2021г. е оставено в сила Решение № 3683/21 г. на Административен съд София-град, по адм. дело номер 5677 по описа за 2020 година. Към момента на приключване на устните състезания има влязъл в сила съдебен акт, установяващ със сила на присъдено нещо, правилността и законосъобразността на спорното Решение.

Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, в установената от

закона форма, съобразно административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

Предвид това следва жалбата, като неоснователна да бъде отхвърлена.

Ответникът претендира разноси, поради което жалбоподателят следва да му заплати на основание чл. 143 и чл. 144 АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ сумата от 100 лева– юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София- град, 60-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на В. Б. А. от [населено място], ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № 225-25135 от 20.07.2021г. на Началника на 01 РУ-СДВР с което е постановено отнемане на Разрешение № 20140090053 издадено на 17.12.2014 г. и валидно до 16.12.2019 г. за бойно оръжие марка "М.", кал. 9x18 мм, фабр. № ОЛ0593 придобнто за самоохрана.

ОСЪЖДА В. Б. А., ЕГН: [ЕГН] да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: